

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

(ΑΠΟ ΤΟ „ΑΝΩ ΚΑΤΩ“)

ΑΘΑΝΑΤ' είσαι, 'Αθήνα μου,
Κι' άπ' τὰ ιερέ, έμφη σου
Σκορπούν στῆς γῆς τὰ πέρατα
Φῶς άφθαρτο κι' οί τάφοι σου.

Στὸ καθαρόν σου μέτωπον
'Ο Παρθενών στήριζεται,
Καί στὰ λευκά σου μάρμαρα
'Η Δόξα καθρεπτίζεται.

Σ' αγαπῶ, είσαι ἡ γῆ τῶν Θεῶν,
Καί τῆς Τέχνης ἡ πρώτη πηγὴ,
Εὐγένῃ έχεις θρέψει λαόν
Καί λατρεύσαι σ' ὄλη τῇ γῆ.

Μέσ' στῆς ζωῆς τὰ κύματα
Σ' ἐσέ ἡ ψυχὴ μου στρέφεται,
Καί με τὰς ἀναμνήσεις σου
Πάντοτε ὁ νοῦς μου τρέφεται.

Γι' αὐτὸ ποθῶ στὰ κάλλι σου
Προσκυνητῆς νὰ γίνωμαι,
Νὰ βλέπω τ' ἅγιο χῶμα σου
Καί σ' ὄνειρα ν' ἀφίνωμαι.

Σ' αγαπῶ, καθὼς ὄλ' οί λαοί,
Σ' αγαπῶ, κι' ἔχω πόθο κρυφὸ
'Όταν φύγ' ἡ στερνὴ μου πνοὴ
Στ' ἅγιο χῶμα σου αὐτὸ νὰ ταφῶ.